

AŽ ZAPRŠÍ

verš Izajáš 32,9-20

kázání ze soboty 20. 10. 2012 - s. Martina Kogutová

Prorok Izajáš, jehož jméno v překladu znamená Hospodin zachraňuje, svá slova z třicáté druhé kapitoly adresuje Izraelskému lidu – kmeni Juda, někdy v druhé polovině 8. stol. před Kristem, v období, kdy se lidem daří dobře. Judsko se nachází v relativním blahobytu, nezažívá ani politické ani vojenské otřesy, netrápí jej ani nějaké ekonomické problémy. Vybudovaná města pevně stojí, úroda je veliká, vinice plodí. A ženy, které se živí právě tímto příměstským zemědělstvím jsou jediné spokojené, v zemi je mír a prosperita.

Ale přichází prorok Izajáš se slovy právě pro tyto ženy (v. 9,10):

„Ženy sebejisté, vzhůru, slyšte můj hlas! Bezstarostné dcery, popřejte mému výroku sluchu! Do roka a do dne se budete chvět, vy bezstarostné, neboť je konec s vinobraním, sklizeň se nedostaví.“

„Vzhůru“, vybízí Izajáš. Tento povel se vydával vždy v době ohrožení. A Izajáš varuje: „Pozor, nastává čas utéct se nahoru, vzhůru do bezpečí, protože tady to jde všechno z kopce. A jestli se teď nebojíte, tak do roka a do dne se budete chvět jako osiky, vy přespříliš sebejistí a bezstarostní. Vybudovali jste si velká města, máte posvátná modloslužebná návrší, úrodná pole, skvělé vinice, domy plné veselí, ale s tím je teď konec.“ Protože, jak čteme, (v. 14) *„palác zchátrá, hluk města ustane. Návrší se strážnou věží budou navěky jeskyněmi, budou obveselením divokých oslů a pastvinou stád.“* Budou se tu pást divocí osli. A divocí oslové vždycky žili daleko od lidských obydlí. Jestli jsou tedy tam, kde předtím bylo hlučící město, pak to musí být dokonalé zpuštění.

A Izajáš ženy z tohoto města vybízí jen k jednomu (v. 11,12):

„Děste se, vy sebejisté, chvějte se, vy bezstarostné, vysvlečte se, obnažte se, bedra si žínici přepásejte. Bíjte se v prsa, naříkejte.“

Žili jste si radostně a spokojeně, bez toho, aniž by vás napadlo, že vám něco chybí. Něco více, než jen majetek, blahobyt. Jediné, co teď můžete dělat, je obléct si žíněné roucho a bít se v prsa. Jediné, co vám zbývá, můj lide, je činit pokání,“ říká Izajáš. „Vždyť všechno dílo vašich rukou, město, paláce, věže, domy, zoraná pole i okopané vinice, to všechno přijde vniveč a změní se to na zbořeniny a jeskyně, místo pro divokou zvěř. Čiňte pokání, nic jiného už nezbyvá.“

Tady ale našťěstí Hospodinovo poselství nekončí. Text pokračuje (v. 15) *„Až bude na nás vyliť z výše duch, poušť se stane sadem a sad bude mít cenu lesa.“*

Až bude na nás vyliť z výše Duch. Doslova bychom mohli říct: až zaprší, až bude průtrž mračen a bude na nás pršet Duch, pak ona voda Duchu svatého udělá divy. Suchá poušť se změní na sad. Něco mrtvého, vyprahlého, ožije a vykvete.

„Poušť se stane sadem a sad bude mít cenu lesa.“ – Nejenom, že se pustina změní na úrodný sad, ale ten navíc bude tak levný jako neobdělávaná lesní půda, takže bude dostupný.

(v. 16,17) A déšť Ducha způsobí, že „i na poušti bude právo a v sadu se zabydlí spravedlnost. A plody spravedlnosti budou pokoj a důvěra, díky spravedlnosti bude v sadu klid a bezpečí už napořád.“

Až zaprší, se země se stanou divy. Hospodin říká (v. 18): „Můj lid bude sídlit na nivách pokoje.“ Až zaprší, bude takový dostatek vody, že kolem řek se vytvoří úrodné nivy, kde budou lidé pokojně a v bezpečí bydlet. I kdyby na les spadlo krupobití a město bylo srovnáno se zemí, Hospodinův lid bude bydlet v klidných místech odpočinku. A práce v zemi, kde zapršelo, bude požehnaná.

Až bude na nás z výše vylit Duch. Až zaprší.

Až zaprší – to je ten klíčový moment. Četli jsme dva po sobě následující texty, které by od sebe nemohly být více odlišné a které přesto k sobě nerozlučitelně patří:

Na začátku je tu země sebejistých a bezstarostných. Je úrodná a plodná a lidé si v ní vybuodovali domy, města, paláce, věže a posvátná návrší...

Ale najednou země přestane plodit, není žádná sklizeň, jen bodláčí a trní, jak jsme četli. A lidé přijdou o všechno, co si vybuodovali, co vytvořili a vypěstovali. Hospodin tuto zemi zničí, z úrodné země se stane jen vyprahlá planina, na které se nakonec pasou jen divoká plachá zvířata, jinak tam ani pes neštěkne.

A na druhé straně je tu země naprosto vyprahlá a pustá. Ale když zaprší, když je na zemi vylit Duch, z vyprahlé planiny se stane úrodná země. Přesný opak předešlého. A v této zemi nikdo nebuduje posvátná návrší ani paláce, místo těchto věcí je tu právo a spravedlnost, které automaticky následuje pokoj, klid a bezpečí, přestože nikdo nestavěl žádné hradby okolo města. Přesto tu Hospodinův lid najde bezpečné útočiště. No, není to tak, že by v téhle zemi lidé seděli s rukama v klíně, to určitě ne. Čteme, že jsou požehnáni všichni, kdo osévají zemi všude zavlažovanou. Rozdíl je ten, že tito lidé se nezačali snažit vyprodukovat něco sami ze sebe, ale začali zasévat, až když zapršelo, až když byla země všude zavlažovaná. A jestli se zasívá všude, tak to bude i pořádná práce. Přesto ale čteme, že v této zemi se bydlí v klidných místech odpočinku. Dokonce i kdyby se strhlo krupobití a celé město by bylo zničené, tak přesto jsou tu lidé v bezpečí a i za těchto podmínek se jim dostává odpočinku a klidu.

První město je zničené a ozývá se z něj nárek, když je zničené druhé město v druhé zemi, Boží lid nadále zažívá pokoj a klid.

A ještě další věc, která mě osobně pobavila: v první zemi nezamýšleli pást divoký dobytek v ruinách jejich marného snažení, a přece se stalo. Naproti tomu v druhé zemi, v zemi „Až zaprší“ jsou ti, kdo nechávají „volně běhat býka a osla“ ti, kdo dopřávají svobodu – dokonce i dobytku, ti jsou těmi požehnanými. Je jim blaze.

Dvě země, každá úplně jiná.

V které zemi se chceme zabydlet? V které zemi chceš být ty? V zemi klidu a pokoje, nebo v zemi bodláčí a zmaru? Zní to teď docela zřetelně, že? Je jasné, kterou zemi

si vybrat. Ale mnohdy to tak zřetelné a jasné není. Někdy si ani nevšimneme, že jsme přestali čekat na to, až zaprší. Že jsme se ocitli v té druhé zemi, kde se sami vlastní silou snažíme něco vyprodukovat. Sami se snažíme něco vybudovat, něčeho dosáhnout. Vždyť přece není nic špatného na tom být kreativní. Snažit se zrealizovat dobré vize. Udělat něco dobrého. Ale možná jsme do toho budování pustili úplně sami a nasucho. Nečekali jsme na to, až zaprší. Nemusíme si to ani uvědomovat, nebo se nám to dokonce i zalíbí, dělat si věci po svém. Naštěstí ale každého z nás chce mít Hospodin ve své zemi. V zemi, která je celá zavlažovaná, v zemi pokoje, klidu a míru. A i když přijdou nějaké těžkosti a boje a krupobití, tak Hospodinova země pořád poskytuje bezpečné útočiště. Hospodin tam chce mít každého z nás, chce na každého z nás vylít déšť Ducha svatého. Chce, aby každý z nás měl odvahu čekat na to, až zaprší.

A tak lidem, kteří se ocitli v druhé zemi, nechává návod, jak se dostat přes hranice. V textu čteme, jak se dostat do země, kde prší. Izajáš zde tlumočí Hospodinova slova obyvatelům té první země, když říká (v. 11): „*Děste se, vy sebejistí, chvějte se, vy bezstarostné, vysvlečte se, obnažte se, bedra si žinici přepásejte. Bijte se v prsa.*“ Přeloženo do dnešního jazyka: litujte toho, čiňte pokání. Když se přistihnete, že jste v zemi, kde chcete sami být vlastními pány, Hospodin vybízí: „Čiňte pokání. Já vás do své země rád vezmu. Chci na vás vylít Ducha svatého.“

Nebojme se čekat na déšť, i když zrovna nepadá. Protože jestliže jsme se zabydleli v Hospodinově zemi, pak si můžeme být jisti, že déšť na nás bude vylit přesně v ten správný čas. Nebojme se čekat, až zaprší.

Amen.